

digt, hvis sagerne pludselig skulle kunne lukkes inde i et undersøgelsesorgan. Vi ønsker altså fortsat en hovedregel om åbne døre a la retsplejelovens bestemmelser i straffesager med nogle undtagelser, hvor der ville være ganske særlige grunde.

Vi har samme opfattelse som Socialdemokratiet: at det er vigtigt, at denne lov bliver vedtaget med et bredt flertal, og vi håber også på, at det kan lade sig gøre. Jeg siger tak for det, vi foreløbig har arbejdet os frem.

Hans Engell (KF):

Det er mere end et år siden, at Folketinget første gang behandlede dette forslag, så man kan bestemt ikke sige, at det er alle love, der hastes igennem det høje Ting.

Siden dengang har forslaget om undersøgelseskommissioner været drøftet mellem partierne. Folketinget har gennemført en værdifuld høring, og der er også fremkommet en lang række yderligere høringssvar. Så vi er vel nu fremme ved snorene, og det rigtigste er, at Folketinget får denne lov bragt på plads inden sommerferien, og det er vi i den konservative folketingsgruppe også indstillet på.

I forbindelse med behandling af lovforslaget er det især fem spørgsmål, som har optaget os. For det første at fremtidige undersøgelseskommissioner skal kunne nedsættes også på foranledning af Folketinget. Det skal ikke være et anliggende alene for regeringen. Det synspunkt er der tilsyneladende enighed om her i Folketinget.

Det andet vigtige spørgsmål har været dommernes medvirken i disse undersøgelser. Vi erkender, at dommere har mange uddannelsesmæssige og andre professionelle forudsætninger for at kunne lede sådanne undersøgelser. Problemet er, at deres deltagelse i disse undersøgelser efterlader en domstols virkning og dermed også en sammenblanding af den dømmende myndighed og efterforskningen. Vi har fortsat det synspunkt, at det mest korrekte er, at dommere ikke indgår i disse undersøgelser.

Det tredje spørgsmål har drejet sig om retssikkerheden, især for de vidner, som stiller op i forbindelse med undersøgelseskommissionerne, og også på det område mener jeg, at der er skabt klarhed. Vi er tilfredse med, at der i det udspil, der ligger i lovforslaget, sker en væsentlig styrkelse af retssikkerheden.

Det fjerde spørgsmål har i særlig grad givet anledning til diskussion og uenighed mellem

partierne, og det er spørgsmålet om, hvorvidt disse undersøgelser skal gennemføres for åbne eller lukkede døre. Det Konservative Folkeparti har fortsat det synspunkt, at det retssikkerhedsmæssigt af hensyn til undersøgelsesernes gennemførelse vil være mest korrekt, at de gennemføres for lukkede døre, og at en samlet redegørelse for undersøgelseskommissionen, når arbejdet er færdigt, vil afsluttes med, at alt materialet i sagen offentliggøres i fuld udstrækning, og at det sker umiddelbart efter afslutningen af arbejdet.

De høringssvar, som vi har modtaget, siden vi sidst behandlede sagen her i Folketinget, har bestyrket os i den opfattelse. Det gælder ikke mindst det høringssvar, vi modtog fra Højesterets præsident, Niels Pontoppidan, som skriver følgende den 19. august sidste år:

»Højesteret har forståelse for de hensyn, der ligger bag ønsket om offentlighed, men skitserne er efter Højesterets opfattelse ikke egnede til at imødegå de betænkeligheder, der førte til, at en helt overvejende del af udvalgets medlemmer gik ind for lukkede døre.«

Og Højesteret siger videre: »Det bør også tages i betragtning, at åbne døre vil kunne give indtryk af en domstolslignende proces og dermed bidrage til at forøge domstolsvirkningen af undersøgelseskommissionernes arbejde.«

Jeg mener, at det høringssvar bør tillægges en særlig vægt. Det er landets øverste domstol, der udtaler sig.

Det synspunkt, der gives udtryk for fra Højesterets side, mener jeg, vi bør lægge os særligt på sinde: at kombinationen af undersøgelseskommissioner, der ledes af en dommer, med åbne døre og en ny stribe retsgarantier alt sammen er med til at forstærke domstolsvirkningen. Og når fru Pia Gjellerup nu siger, at Socialdemokratiet yderligere har den overvejelse, at det også bør være en opgave for fremtidige undersøgelseskommissioner at vurdere fejl og forsømmelser som hidtil, så begynder vi at bevæge meget tæt ind på det, der er en dommers, en domstols opgave.

Det sidste punkt har drejet sig om Folketingets håndtering af beretningerne fra undersøgelseskommissionerne, når de har afsluttet deres arbejde. Og jeg mener, at det resultat, som alle Folketingets partier enedes om, da Udvalget For Forretningsordenen afgav beretning den 25. juni, er særdeles tilfredsstillende. Nu er der skabt ensartede og konsekvente procedurer for, hvordan Folketinget håndterer sådanne redegø-